

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388256640/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ner til Fader Evan; idet han nemlig under Lærotimerne flere Gange gjorde sig Ærinder ind paa sit Værelse, snart efter et Lomneklæde, snart efter en Bog, og saadant mere. En anden Skrøbelighed, af hvilken Mange benyttede sig, for at have Smaaløjer med ham, var Denne at han gjerne praalede af sin fordums, endnu ej ganske opgivne Lykke hos Damerne; hvorfor han og skar hele Kjønnen over een Kam. Da denne hans Grille ikke var nogen Hemmelighed, kan Man nok forestille sig, at han ej allene blandt Mandfolk, men og i Dameselskab ofte maatte holde Lyset. De skjelske Piger stræbte da, ved et under saadanne Onstændigheder ganske uskyldigt Coquetterie, at bestyrke ham end mere i Indbildningen om hans egen Uimodstaalighed.

Om Tertius kan jeg fatte mig kort. Han var eet af disse Dosismenesker, som mangle Selvstændighed eller selvegen Karacteer, og antage derfor, ligesom visse Dyr, Farven af de dem nærmest omgivende. Han var – efter Verdens Dom – *Et godt Menneskes*, fordi han gjorde intet *Ondt* (i activisk Bemærkelse), fordi han saavidt muligt fajede sig efter Alle; fordi han aldrig modsagde Nogen, og fordi han gjorde Alting med, og Alting middelmaadigt – eller i det højeste kun temmelig godt. Han var en temmelig god Lærer, en middelmaadig Musicus, dansede temmelig godt og spillede middelmaadigt Lømbre. Han var paa Alder med mig, skjøndt hans jævne, aldeles ulidenskabelige Væsen lod Mange antage ham for ældre, hvilken Formodning desuden bestyrkedes af hans mørke Haar og stærke Skjæg. – Saaledes kjender vel Læseren nu temmelig godt det lærde Selskab, der havde besluttet at tilbringe Julen paa Ulvedal: Jeg, fordi jeg ikke kunne imodstaae en gjestfri Mand's hjerteligmeente Overtalelser; Conrectoren fordi han ikke kunde imodstaae mine; Qvintus, fordi han ventede at leve godt paa en Andens Bekostning; Qvartus, fordi han ventede gode Drikkevarer og Dameselskab; og Tertius, fordi – alle vi Andre vilde derud.

Det blev henimod Aften, inden vi kom afsted. I Kammeraadens Kane, som rummede kun to Personer, sad han og jeg; han selv var Kudsk, hans Søn sad bag paa Slæden, som fulgte os, førte de fire andre Lærere. Det havde hele Dagen været stille graat Vejr; men ved vor Udkørsel af Byen begyndte en Sydostvind at rejse sig, og oprøret den løse Sne, der syntes at dampe som en fin Røg hen ad Dige kammen paa den indgrøvede Vej; dog haabede Kammerraaden at lange

de to Mile til Ulvedal uden Hindringer, da Hestene vare raske og Vegen ham velbekjendt.

Vi smurte dygtig paa, som det hedder her i Provindsen, men snart begyndte det ogsaa at snee ovenfra, under steds tiltagende Blæst; og neppe vare vi komne en halv Miil frem, førend *Himmel og Jord stode i eet* – Alt var hvidt baade foroven og forneden. – Det var førstegang i mit Liv, at jeg befandt mig til vild Mark i et ret alvorligt Snefog. Ubevandt altsaa baade med Besværlighederne og med Faren forlystede jeg mig over Uvejret, som Barnet over en Ildebrand, som Ossians Carthon, der han fortæller om sin Fædreborgs Ødelæggelse: «Røghvirvlerne» siger han, «frydede mine Øjne; jeg vidste ikke, hvi Kvinderne græd.» Ogsaa mig frydede disse Snehvirvler, der indhyllede os som i en tæt Sicye; heller ikke jeg vidste en Tidlang hvi den muntre Kammerraad blev saa alvorlig og ordknap. – Endog længere hen paa Aftenen, da vor Forfatning virkelig ikke var til at skjæmte med, følte jeg selv i min Frygt en vis lønlig – maaskee jeg tør kalde den romantisk Lyst, som ofte udspringer af Faren, naar Denne just ikke truer med uundgaaelig Undergang. Jeg forestilte mig, at jeg var paa Havet i en forrygende Storm. Kjørselen lignede temmelig en Sejlads: Kanen slingrede, dukkede op og ned som et Skib mellem oprørte Bølger; og dens Spor udslettedes ligesaa snart. Her, tænkte jeg, have vi da en femte «usporlig Vej», som billigen kan føjes til «Ørnens Vej i Luften – Slangens Vej i Bjergene – Skibets Vej i Havet – og en Mands Vej til en Kvinde». Men hvorledes skulde Salomon falde paa «Kanens Vej i Snefog?»

Vi kunde nu vel have været undervejs en halvanden Time, og borde altsaa med den hurtige Kjørsel snart været ved Maalet, da Kammerraaden holdt, for at raadføre sig med sin Kudsk om Vegen; paa Herrens Tilraab kjørte Denne tæt hen til Siden af os, og bejaede Herrens Yttring, «om det ikke var fejl?» Til derpaa følgende Bebrejdelse svarte han: «at han havde stølet paa sin Husbond.» – Der hvor vi standsede var Læe, og foran os kunde vi gjennem Snedampen skimte noget mørkt som en Bakke eller et Huus. Kudskan blev skicket hen for at undersøge denne Gjenstand.

Vi Passagerer tog os denne Hændelse endnu temmelig let. Conrectoren var den Første som aabnede Samtalen med at declamere et Par latinske Vers af Ovid, der beskriver Vinteren ved det sorte Hav;